

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: [Bé]-ldi Joz
Cím: Hangversenyek

Forrás: Pesti Hirlap

By.
(Hely)

1921. 10. 11

(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Tárgy

78(064.5)

Hely

Hempel Frida

Idő

"1921"

Személy

Központ XV. 22

Hangversenyek.

Tizenöt év előtt történt. Selar berlini színi-ügynökségében együtt ült néhány igazgató. Fialat, olesó kezdő énekesnöket kerestek. Selarné így szólt: — Van itt egy fiatal, szőke leány; szép a hangja, de még nem tud semmit, nincs is repertoárja. És olyan szegény a lelkem, hogy kölesönadtam neki egyik ruhámat. . . . Jere be, Frida! — És belépett egy hosszú, sovány, szőke bakfis; félénk hajlongással üdvözölte a jelenvolt színházi zsarnokokat, azután elkezdett énekelni. És úgy énekelt, hogy egyszerre valamennyi cápa kedvet kapott a zsákmányra és elkezdtek licitálni és végül a schwerini inténdáns győzött, ő hozzá került a kis Frida. Ott is maradt két évig, aztán visszakerült Berlinbe. De akkor már az ottani udvari operaházban énekelt és minden föllépésére elkelt minden jegy és a hatalmas német császár is becézte néven: *Hempeline*-nek szolgáltatta.

És lett a kis sovány, szegény Fridából az ünnepeit *Hempel Frida*, aki eljött hozzánk is és a Népelemben mint Elza és Eva, a hangversenyteremben pedig mint Kurz Zelmá méltó riválisa, annak műsorában gyönyörködteite közönségünket. Azután jött a nagy özönvíz, a világháború; de a tavasz kis Frida még idejében elmenekült a vihar elől a biztos helyre, a dollárok hazájába. Ott koloratúrájának drágaköveit, csudás fejhangjainak csillogó gyémántjait áteserélte ropogós papírdollárokra. A kedvesen csiesergő pacsirta átalakult kincseteket gyűjtő de kőbor vándormadárrá . . .

És vándorlásán most ismét visszakerült hozzánk és hétfőn a Vigadó nagytermében lépett ka-

zönségünk elé. Hát bizony nagyon megváltozott a yankeek között; a szerény, kedves, közvetlen természetességü, hirtelenszőke német Maidból ondólt aranyhajú, patinás arcú és az amerikai *bluff* ösem megvető, nemzetközi star lett; sajátos, hullámzó mozdulatai, a tapsot összekulesolt karokkal megköszönő nyeglesége, de főleg az a sajátos mesterkéltég, amely előadásában, de még mosolyában is megnyilvánult — mindez nem a régi, vagyis a fiatal Hempel Fridára vallott . . .

De a művészete, az énektudása még a régi; sőt teljesebb, tökéletesebb, mint volt azelőtt. Esményi szép portamentói, tündöklő fejhangjai, gyöngyöző futamjai főleg Adám bravurvariációiban keltettek viharos tetszést; de nagy hatást ért egy norvég népdallal is, melyet maga kísért zongorán, továbbá Dinorah és Suzanne áriáival — valamint néhány német műdallal és a ráadásul énekelt *sweet home*-val is.

Az illusztris művésznőt *Máder* igazgató kísérte zongorán, artisztikus finomsággal és előkelő művészi ízléssel.

Ugyancsak hétfő este hivatalosan is megnyitották az idei hangversenyévadot *filharmonikusaink* a Zeneakadémiában. Két nevezetes évforduló irányította mai műsorukat: az október 22-ikén százötzedszer ismétlődő évfordulója Liszt születésének — ezért egész műsorukat Liszt műveiből állították

össze — és Dante születésének idei hatszázadik évfordulója. — ezért adták elő a Dante-szimfoniát, az utolsó részben a jeles Palestrina-kórus női karának közreműködésével. A Dante-szimfonia és a Mazeppa szimfoniai költeménye közt pedig *Dohnányi* remekelt az esz-dur zongoraverseny eszményi tökéletességü előadásával. Sajnos, sem helyünk, sem időnk, hogy részletesebben foglalkozzunk filharmonikusaink mai kiváló teljesítményével, de elégé jellemzi azt az a tény, hogy Kerner dirigált: főlényes művészettel! (—ldi.)